

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 47. szám

2012. április 17.

Mindentől távol

Demonstrációk, sajtótájékoztatók, aláírásgyűjtések ide, vagy oda, a járatritkítások tervéből mégiscsak valóság lett. Az, hogy a menetrend változásáról az utasok mikor értesültek, már igazán nem róható fel az üzemeltetőnek, az utas tájékoztatás, mielőtt útnak indul.

Mi, Záhonyiak a járatritkítások hírért nyugodtabban vettük tudomásul, mint az érintett vonalak mentén élők és dolgozók, hiszen a tervezet szerint a 100-as vonalat ez nem érintette. Talán az új menetrend bevezetésétől sem vártunk nagyobb kényelmetlenséget utazásunk során, mint amit lassan már megszoktunk. Mert mi Záhonyiak mindentől távol vagyunk. A szűkebb hazánkból induló legelső IC a felújítások miatt már egyébként is korábban elindult, tehát sokkal rosszabbra nem számítottunk. A MÁV internetes menetrendjéből többünk számára csak pénteken derült ki, hogy az 5.31 perces indulás nem elég korai. Az IC 5.02 perckor gurul ki Záhonyból, és itt a gurul szón van a hangsúly, mert nemigen számíthatunk nagyobb száguldozásra. Bizony, a 336 km megtételéhez 4 óra 25 percre van szükség. No de nem panaszkodunk, hiszen szép, új, s talán idővel majd gyors pályán roboghatunk úti célunk felé.

Persze mindezt csak reggel láttuk ilyen derűsen, mert a Budapest – Záhony viszonylat viszontagságai este tetőztek. A 15.23-kor induló Latorca IC menetideje 18 perccel hosszabb, mint reggel, ami szintén a pályaépítési munkák rovására írható, hiszen ez az IC a korábbi menetrendhez képest legalább hét állomással több helyen áll meg, de e miatt sem morgolódhatunk, mert mindenkinek haza kell jutnia. A vonat utolsó kocsiját az utasok helyjegy nélkül is igénybe vehetik, az utas tájékoztatását e tényről nem igazán hallottuk a vonaton.

Vélhetően az állomások peronjain sem, amit a felszállók mogorva tekintetéből és a jegyvizsgáló felé irányuló megjegyzésekből következtettük, aki udvariasan minden helyjegy nélküli utast a hátsó kocsiba invitált. Minden kényelmetlenségünk ellenére, bár nem egyenletesen, de gurultunk tovább. Nyíregyháza állomáson azon elmélkedtem, amikor a vonat ablakából kitekintettem, vajon mi indokolja a 11 perces várakozást. A pályaudvar üres volt, Záhony felé csatlakozó személyvonatnak meg se híre, se hamva, maximum jó 40 perces várakozással. Mindettől függetlenül, örülhetünk, hogy nem a CIVIS IC-t választottuk, mert akkor Nyíregyházán kellene reggel dekkolni.

Írásommal nem panaszkodni akartam, hiszen mi Záhonyiak még eljuthatunk az ország bármelyik pontjába vonattal, még akkor is, ha ez sok időt vesz igénybe. Persze ha minden nap utaznom kellene, már nem lennék ennyire bizakodó. De ne felejtse el a Kedves Olvasó, hogy több kollégáink kénytelen ingázni naponta Záhony – Debrecen viszonylatban, mert mi valóban mindentől távol vagyunk. Szerencsés esetben csak a munkahelyüinktől, kedvezőtlenebb esetben a munka lehetőségétől is.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu

Játék a medvével

Kollégáival ellentétben pálinkát ritkán iszik, bort soha, de sörből mindig annyit, amennyi van, no meg amíg a pénze bírja. Szerencséjére utóbbiból sosincs elég, különben már nem élne. Ha megkérdezik, mire az a sok sör, többnyire az a válasz, hogy a sör nem alkohol, ezt megmondta már az öreg székely is.

Jó eszű fiú, ha józan, nehéz megfogni, bármiről is legyen szó, de ez ritka állapot nála. Mostanában segédmunkásként dolgozik, hol csákánnyal, hol sínfogóval a kezében.

A krampácsolás, mint tudjuk, vagy inkább csak látjuk, nagyon kemény műfaj, sok pályamunkásnak már nem nyílik ki teljesen a tenyere, annyit cipekedett, hol sínszálat, hol beton aljat mozgatva. Emberünknek is ez a sorsa, és ha piszkálják, miért nem folytatja az állítólagos egyetemi éveit, megmutatja a két kezét.

– Nézd, pont úgy állnak az ujjaim, hogy könnyedén megfoghassam a sörös-üveget – mondja ilyenkor, és meg is mutatja, ha épp van mivel – hogy fognék én már meg egy tollat?

Nehéz eldönteni, hogy mosolyra, vagy inkább sírásra áll a szája, de mindig széles vigyorral zárja le a vitát, amikor a sorsáról kérdezik. Ilyenkor elég durva is tud lenni, talán érzi, hogy nincs teljesen igaza, de ha szerencséje van a kíváncsiszkodónak, székely viccekkel üti el a szóváltás élét. Legutóbb is ez történt a vonaton, de az egyik falujabeli asszonyság nem engedte ilyen könnyen leráznia magát, és imígyen replikázott:

– Aztán te nagyokos, arról mit mond az öreg székely, hogy otthagyt az asszony, he? – de rosszul tette, mert a „nagyokos” elevenébe talált.

– Hát, tudod, Gizi, az öreg székely nem csak azt mondta, hogy a sör nem alkohol, hanem azt is, hogy az asszony nem ember – de most semmi bazsajgás nem látszott az arcán.

A férfiak előbb körülnéztek, látja-e ismerős őket, és csak óvatosan nevetgéltek.

Az asszony felugrott, még a táskáját is otthagya, és átment a következő kocsihoz. De hamarosan visszatért, háta mögött egy nagydarab férfival, aki szintén krampácsol egy másik csapatban.

Az ismerősöm, meglátva a mackó alkatú férfit, szintén felpattant, és a kocsi másik vége felé szaladt, miközben a megbántott asszony fenyegetően utána kiáltott:

– Mondott-e még valamit az a székely, he?

De már nem akaródzott senkinek a nevetés, mindenki azt várta, szól-e még a menekülni kényszerült cimborára. Nem vártak hiába, mert a közeledő jegyvizsgáló mögül vidám hangon kiáltott:

– Hogyne mondott volna! Még azt is mondta, Gizikém, hogy a medve nem játék! – és villámgyorsan eltűnt. Na, erre már újra mindenki nevetett, legjobban épp a testőrnek hozott férfi, én persze örültem, hogy elmúlt a veszély.

A pályamunkásoknak télen sem kell szoláriumba járniuk, és gyakran utaznak abban a ruhában, amiben dolgoznak. Hol azért, mert nincs kedvük öltözködni, hol meg azért, mert kell az a kis idő a vonatig, hogy lazítsanak a páros végen, vagyis a restiben. Sok közöttük az olyan ember, mint a „nagyokos” cimborára, akik azért mentek oda, vagy épp ott váltak olyanná. Ők az állam lelkes segítői, hiszen sok jövedéki adót fizetnek, és az évtizedekig krampácsolók közül kevesen terhelik a nyugdíjrendszert. Kell néha a munkájukhoz vágányzár, mert a vonat sem játék, így aztán néha miattuk is késik, szóval alig van ok, hogy szeressük őket. Hacsak azért nem, mert ők, velünk ellentétben, még szeretnek játszani a medvével.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

Helyi hírek röviden

Rail Cargo Hungaria Zrt.

Kezdeményezésünkre e hét péntekén Helyi Érdekegyeztetőre kerül sor a munkáltató és az érdekvédelmi szervezetek között, amelynek egyik sarkalatos pontja a legutóbbi HÉT ülésen függőben maradt kérdések megvitatása. A HÉT ülésről a következő számunkban adunk tájékoztatást.